

Неписано правило да се о мртвом човеку не сме лоше говорити, никада није био бољи изговор за кукавичлук и ћутање интелектуалне елите, као сада. Поводом смрти митрополита Амфилохија Радовића, који, у тренутку док ово пишем, већ други дан за редом почива изложен у климатизованом сандуку са стакленим поклопцем у манастиру на Цетињу, око кога се тискају и неочишчени поклопац љубе стотине, хиљаде верника, мало је речи које не величају покојника.

Сујеверно убеђење 'о покојнику само најлепше' обележје је лицемерја и махните жеље за допадањем већини, највеће је бreme под којим посрће наша интелектуална јавност

Сујеверно убеђење “о покојнику само најлепше” обележје је лицемерја и махните жеље за допадањем већини, највеће је бреме под којим посрће наша интелектуална јавност.

Нема не речи критике, него чак ни хладних и објективних информација из живота и дела Радовића, које могу осенчити кратковиду опседнутост рецентним политичким деловањем најмоћнијег великодостојника Српске православне цркве.

Сви ћуте, скривају се иза лажног морала, малограђанског правила да мртав човек својом смрћу брише сву своју лошу прошлост, све грехе против друштва и средине у којој је деценијама штетно деловао.

Радовић је, последњим политичким ангажманом, постао некакав симбол борбе против дугогодишње власти, не само у Црној Гори, већ и у Србији, некакав духовни опозициони лидер, арбитар највиших политичких догађаја. И сви ћуте, јер је мртав.

"Ристо Радовић није био добар човек"

И као јереј и као физичко лице, живот је водио посрћући под својом амбицијом да влада: и црквом, и државом, и људима и народима

Ристо Радовић није био добар човек.

И као јереј и као физичко лице, живот је водио посрћући под својом амбицијом да влада: и црквом, и државом, и људима и народима. Та амбиција почивала је на дубоком неслагању са новим добом, са правом свих људи на живот, на слободу мисли и веровања, са правом на сопствени идентитет, било родни, било сексуални, било национални или чак верски.

"Радовић никада није крио свој презир за друге народе и вере, и више од тога"

Вођен идејом "истраге потурица", опседнут путем ка "Новом лџету", Црној Гори и Србији без Бошњака, без и самих Црногораца, Радовић никада није крио свој презир за друге народе и вере, и више од тога.

Муслимане је називао "лажним људима, са лажном вјером", правдајући сребренички геноцид. Остаће запамћен као духовник који је Аркана и његову паравојску на Петровдан, ни мање ни више, увео у цетињски манастир, да их благослови пре похода на Хрватску.

"Заштитник убица и крволока"

Биће забележено и то како се јавно нудио за јатака Радовану Караџићу, како је његову мајку светицом прогласио, само зато што је родила оног што је "српске земље" "чистио од муслимана", као човек који је јавно плакао само за Милошевићем, а који је, над одром Зорана Ћинђића, пред његовом мајком, женом и децом, практично проклињао убијеног премијера.

Тада није важило правило "о покојнику све најлепше", напротив, пред сандуком мучки убијеног човека, пред његовим најближима, пред читавом ожалашћеном земљом, правдао је његове убице и то нимало метафорично, већ директно, говорећи како је

премијер завршио као његови политички преци, Обреновићи, по митрополитовом мишљењу, праведно посечен мачем којег се лаћао, наследник политике непријатеља амфилохијевског српства, који је пружио руку Западу, уместо да је осакати.

"Ристо Радовић, умро је од короне, због компликација изазваних његовим позним годинама и дубоким вишедеценијским неразумевањем хигијене живота"

Ристо Радовић, умро је од короне, због компликација изазваних његовим позним годинама и дубоким вишедеценијским неразумевањем хигијене живота.

Месецима сви ми, као таоци ове пандемије, бројимо мртве, које породице у последњим тренуцима борбе за живот не могу ни да виде, а камоли да им тела сахране.

Ристо Радовић је био изузет те страшне смрти. Могао је и имао је све, сву пажњу и присуство својих, до последњег даха.

Сада његово могуће још увек заразно тело, не само да није хигијенски покопано, него је понуђено на целивање, на бдење, под оним стакленим покровом, балсамовано и припремљено за идолопоклонство.

"Сада, када лежи у климатизованом сандуку, као да нам се из гроба смеје"

Људи, целивајући ову мртвачку витрину, један за другим, у стотинама, поново стављају живот обичног човека ниже од живота црквеног великаша, богослова етничке нетрпељивости, заштитника убица и крволока, проповедника мржње и смрти за све који су другачији

Људи, целивајући ову мртвачку витрину, један за другим, у стотинама, поново стављају живот обичног човека ниже од живота црквеног великаша, богослова етничке нетрпељивости, заштитника убица и крволока, проповедника мржње и смрти за све који су другачији.

Када је држао литургију за упокојење српског парламента и Владе Републике Србије, баш као кад је слао клетве на Београд због "смрада содомије" коју наша власт силом не спречава, када је, уз помоћ војске, поставио лимену цркву на Румији, газећи вековни екуменски карактер светог места, када је викао да корона не постоји и да је се не треба плашити, он није радио на пољу свог народа.

Сада, када лежи у климатизованом сандуку, као да нам се из гроба смеје: радостан што и мртав успева да еманира мржњу, да застраши слабе и да произведе кукавичлук, ћутање и пораз готово целокупне наше интелигенције која се боји да јавно каже какав је то човек Ристо Радовић заиста био.

(Јавнисервис.нет)